

Wandeling 7 van Wad tot IJ op 4 maart 2023.

Van Uitgeest naar de pont Buitenhuis, 19,1 km

Een frisse ochtend met veel grijze wolken hangt boven buurthuis de Zwaan, maar binnen heerst een vrolijke, gastvrije sfeer. Het buurthuis is speciaal voor ons open gegaan. Eén voor één druppelen de wandelaars met een brede glimlach binnen want vandaag wordt etappe zeven gelopen van de caminoroute. Weer is er een grote opkomst, blijе welkomstgroeten klinken over en weer. Al babbelend worden de thee en koffie gretig gedronken. Helaas heeft de beheerster geen stempel kunnen regelen, maar onder ons is een creatief brein. Er wordt een foto gemaakt van de zwaan op het kopje. Foto wordt straks een sticker en de sticker komt in ons pelgrimspaspoort. Belangrijk is het om nu een vakje open te laten voor de sticker die later komt.

Om 10.00 uur wordt het sein gegeven. In een lang lint verlaten we via de Middelweg

Uitgeest. Al snel stappen we de Meldijk op. Het blijft altijd weer een vertederend gezicht om onze eigen blauw-gele caminopijl bij de andere aanwijzingen te zien. Stiekempjes ben ik er best trots op. De wetenschap dat, als je deze pijlen maar blijft volgen, je vanzelf in Santiago de Compostela komt is nog steeds fascinerend. Het is eigenlijk zo simpel. Ik noemde het soms één grote speurtocht met de schat, een adembenemende, levenslange euforie omdat je het

gehaald hebt, aan het einde.

Meldijk wordt Lagendijk. We zien een molen aan onze linkerhand en even verder steken de masten van de boten in de jachthaven hoog in de lucht, wachtend op het zomerseizoen om met hun zeilen de wind uit te dagen. Al snel komt de eerste van de vele forten, onderdeel van de Stelling van Amsterdam, in zicht. Bij Fort Krommeniedijk staat het meisje met de stempel al klaar. Als ze de laatste stempels gezet heeft, zegt ze trots lachend: 'Dat heb ik best snel gedaan.'

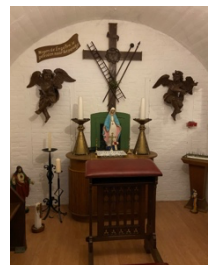
En alsof het speciaal voor ons is neergezet zien we even verder een heus Jacobkapelletje. De camera's knippen onophoudelijk om elkaar vast te leggen bij dit monumentje. Als ook een vrolijk uitgedoste man op zijn fiets aanschuift, is het plaatje compleet.

De slingerende dijk die we volgen is een onderdeel van de waterlinie route. Bij Fort Veldhuis, waar het luchtoorlogmuseum gevestigd is, wordt de lunchpauze gehouden, de volgende stempel wordt gezet.

Voor even wordt deze ruimte volledig in bezit genomen, alleen nu door pelgrims, een goedaardig volk waarvan de mond niet stilstaat. Achterin het fort is een kapelletje. De ingetogen sfeer, de smalle lange gang langs al die restanten van vijf jaar heftige oorlog doet ons stil worden. Zwijgend kijken we naar de jonge gezichten die hun leven voor onze vrijheid, voor deze vrijheid, hebben gegeven.

Verder gaat het. Over de Assendelverzeedijk, een van oorsprong middeleeuwse dijk die het water van het IJ moest keren. Stoer staan de pas geknotte wilgen in het West-Friese landschap met op de achtergrond de heuvels van Nauerna. Als een levend bewijs van ons afvalprobleem. Rechts van de dijk verrijzen de schoorstenen van Velzen.

Voor de laatste korte stop zijn we te gast bij Rustpunt de Boerenskuur. Nog slechts een paar kilometer zijn we verwijderd van het einde van deze mooie wandeling. Grote vrachtschepen schuiven tussen de weilanden door, het teken dat we het

Noordzeekanaal naderen en daarmee ook het pontje dat ons overzet naar cafeteria Visser.

Een aangename warmte komt ons tegemoet als we de deur opendoen. In korte tijd worden alle banken en stoelen, die nog niet bezet zijn, veroverd. Patat, bamischijven, wijn, bier, koffie en thee gaan over de balie. Niet veel later waaiert de pelgrimsfamilie uit elkaar, onderweg naar huis na een geslaagde dag.

Een woord van dank voor de organisatie, het stak geweldig in elkaar!

Geschreven door:

Vronie Konijn